

Lovforslagene sattes til forhandling.

Forhandling

Torben Lund (S):

Jeg vil gerne starte med at takke justitsministeren for, at lovforslagene om styrkelse af børns retsstilling bliver fremsat så tidligt i denne folketingsssamling. De er jo en opfølgning af et beslutningsforslag fra foråret 1984, nr. B 110, om fælles forældremyndighed for papirløst samlevende forældre og i tilfælde af separation og skilsmisse.

Men jeg må nok sige, at jeg er noget forbløffet over justitsministerens fremsættelsestale, som mildest talt virker noget sur og fornærmet. Hvad mener justitsministeren med, at der ikke fandt nogen særlig debat sted om rimeligheden af hvert af de elementer, der nu indgår i de to lovforslag? Efter min mening er det en utrolig nedvurdering af folketinget, hvor et flertal blot har haft en anden mening end justitsministeren.

Justitsministeren siger videre, at vi griber ind i det familiemønster, som vort samfund bygger på. Det er jeg meget uenig i. Tværtimod mener jeg, at justitsministeren med sin holdning er ude af trit med samfundsudviklingen. Der er jo sket en kolossal ændring i måden at leve sammen på, også for forældre. Mange foretrækker at leve sammen papirløst, og så er det efter min opfattelse en formynderisk lovgivning, som vil nægte et sådant forældrepar at aftale et fælles forældreansvar.

Der er jo ingen, der med forslaget her påtvinges en fælles forældremyndighed, hverken når det drejer sig om papirløst samlevende forældre eller i tilfælde af separation eller skilsmisse. Jeg synes, det er meget vigtigt hele tiden at holde sig for øje, at med forslaget her kræves der, at forældrene er enige om, at de skal have fælles forældremyndighed, og så er der tilmed tilknyttet det hensyn til barnet, at aftalen skal godkendes af myndighederne.

Justitsministeren siger videre, at fælles forældremyndighed måske kan lette overgangen for forældre, der bliver separeret eller skilt, mens det omvendt i forhold til børnene kan føre til øget utryghed om, hvor de hører til. Jeg synes ikke, man kan skille hensynet til forældrene og hensynet til børnene ad på den måde. Hvis det i nogle tilfælde virkelig lykkes gennem reglerne om fælles forældre-

myndighed at lette overgangen for forældrene i den svære situation, en separation og skilsmisse er, så er jeg også overbevist om, at det vil være til gavn for børnene. Jo dybere sårene i skilsmisssituationen er for forældrene, jo vanskeligere bliver det naturligvis også for børnene. Derfor finder jeg ikke, at justitsministerens indvendinger i fremsættelsestalen er relevante og rimelige.

Med hensyn til en øget samværsret forstår jeg justitsministeren sådan efter bemærkningerne, at justitsministeren ikke mener, at der er grundlag for at ændre på reglerne, og at der heller ikke er noget grundlag for at ændre på praksis i justitsministeriet. Jeg forstår også på justitsministeren, at det nu skulle være sædvanlig praksis med samværsret hver anden eller hver tredje weekend, og at man i øvrigt tager individuelle hensyn, når man fastsætter samværsretten. Det må vi naturligvis have afklaret under udvalgsarbejdet. Jeg vil stadig væk stille mig tvivlende over for, om den praksis, man tilsyneladende har udviklet i justitsministeriet, nu også er rimelig og tilstrækkeligt individuel.

Derudover siger justitsministeren, at der ikke er behov for at gennemføre ændringer i de rådgivningstilbud, man kan give forældrene, dels rådgivning efter bistandsloven, dels rådgivning igennem de amtskommunale rådgivningscentre. Jeg tror ikke, at rådgivningsbehovet er dækket ved de eksisterende ordninger, og vi vil under udvalgsarbejdet søge at finde frem til nogle løsninger, hvor vi kan sikre en bedre familiemæssig rådgivning i skilsmisse- og separationssituationen.

Til gengæld har jeg umiddelbart sympati for justitsministerens formulering, når det drejer sig om at indhente større børns mening i forbindelse med forældremyndigheds- og samværsretssager. Jeg tror, det er meget vigtigt, at vi ikke bringer barnet i en situation, hvor det skal vælge mellem sin far og mor, og jeg synes, det lyder fornuftigt, at man omformulerer bestemmelsen, sådan at det primære er, at der foregår en samtale med barnet, en samtale, hvor man kan søge at danne sig et indtryk af barnets holdning til den foreliggende situation, i stedet for at barnet absolut skal afæskes en udtrykkelig mening. Det er nok en urimeligt belastende situation at sætte et barn i.

Til sidst skal jeg blot stille justitsministeren et spørgsmål. Det drejer sig om de foræl-